

III./2024

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

6. julij

SOBOTA IN NEVERA

Ursula Leslie, Dominika

Ta teden je v misijonski zgodbi predstavljena adventistična osnovna šola Ebenezer v Roseau, glavnem mestu Dominike. Šola, ki so jo odprli leta 1976, se dosledno uvršča med prvih 10 od 62 osnovnih šol na otoku. Vendar je šolsko poslopje natrpano s 160 otroki od vrtca do četrtega razreda. Nekaj ulic stran je 40 učencev petega in šestega razreda, ki imajo pouk v provizorični učilnici v drugi stavbi. Vse več staršev želi poslati svoje otroke v to šolo, vendar preprosto ni prostora. Del daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi novo, večjo šolo.

Sledi zgodba dveh učencev.

Suzana se je dobro počutila v vrtcu adventistične osnovne šole Ebenezer. Starši so jo vpisali tudi v prvi, drugi in tretji razred.

Ko pa je bila v četrtem razredu, je oče poklical ravnateljja. Ni bil zadovoljen.

"Imam težavo," je rekel.

Prejšnji konec tedna je 9-letno Suzano prosil, naj pomije posodo, pa ni hotela.

"Danes ne bom pomivala posode, ker je sobota," je rekla.

Očeta je to presenetilo, zato je svojo prošnjo ponovil, toda Suzana ga je znova zavrnila.

"Posodo lahko pomijem po sončnem zahodu," je rekla.

Pojasnila je, da je v šoli izvedela za četrto zapoved, ki pravi: "Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj! Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne hči ne hlapec ne dekla ne živina ne tujec, ki biva znotraj tvojih vrat!" (2 Mz 20,8–10). Razumela je, da je prav ona »hči«, ki jo omenja Božja zapoved. Pomivanje posode je razumela kot delo, soboto pa je želela spoštovati in se vzdržati dela.

Oče ni bil zadovoljen in je v ponedeljek zjutraj poklical ravnateljico, da bi se pritožil.

"V svojem domu nočem imeti dveh religij," je povedal ravnateljici. "Nisem je poslal v adventistično šolo, da bi postala adventistka."

Prepisal jo je na drugo šolo.

Tudi Jack se je vpisal na adventistično osnovno šolo Ebenezer. Na šolo je prišel sredi šolskega leta. Učiteljica je otroke učila deset zapovedi in Jackovo pozornost je pritegnila sedma zapoved, ki pravi: "Ne prešuštvej" (2 Mz 20,14).

"Nekateri živijo v isti hiši, pa niso poročeni," je rekla učiteljica. "To ni prav, saj Bog pravi, da se mora par poročiti, če želi postati eno in živeti skupaj. Če par hodi, naj ne živi skupaj. Poročita naj se."

Ko je Jack prišel domov, je vprašal: "Mami, ali si poročena z očetom?"

"Ne," je odgovorila mama.

"Mami, živiš v grehu," je pojasnil Jack. "Učiteljica pravi, da ne smeš živeti v grehu. Poročiti se moraš."

Mama je bila šokirana. Ni vedela, kaj naj reče. Začela je razmišljati o odločitvah, ki jih je sprejela v svojem življenju. Potem je dobila idejo. "Jack," je rekla, "ko pride oče domov, mu povej isto, kar si povedal meni."

Ko je oče prišel domov, je Jack vprašal: "Očka, ali si poročen z mamo?"

Oče je presenečeno odvrnil: "Ne, zakaj sprašuješ?"

"Učiteljica je danes rekla, da moški ne bi smel živeti z žensko, če nista poročena," je rekel Jack. "Očka, živiš v grehu. Moral bi biti poročen."

Oče se je odločil, da se bo pogovoril z materjo. Kmalu zatem sta se poročila.

Mama je pozneje zgodbo povedala ravnateljici šole. Rekla je, da so ju Jackove besede spodbudile, da sta se poročila.

Ravnateljica Ursula Leslie je pojasnila, da je poslanstvo šole poučiti otroke o Svetem pismu. Kar se zgodi potem, je delo Svetega Duha.

"Starši včasih nasprotujejo učencem, ko se ti odločijo, da bodo sledili Kristusu," je rekla. "To je eden od naših izzivov. Nekateri učenci bi se radi krstili, vendar starši želijo le, da bi se pri nas naučili dobrih vrednot."

Obstajajo pa tudi ganljive zgodbe o starših, ki so sprejeli svetopisemske resnice od svojih otrok. Šele v večnosti bomo videli, kaj se je zgodilo s semeni, posejanimi v srce otrok in staršev.

Molite za to šolo, da bo seme, ki je posejano v srce otrok in staršev, obrodilo sad. Hvala, ker trinajsto soboto načrtujete priložiti velikodušen dar.

13. julij

BOG OPRAVI SVOJ DEL

Roderick, Dominika

To je zgodba o Rodericku, arhitektu nove šole na karibskem otoku Dominika, ki jo bodo zgradili s pomočjo daru trinajste sobote v tem četrletju. Zgodba se prične leta 1984.

Ko je Roderick prejel štipendijo za študij na univerzi v Franciji, je bil to zanj velik dan.

Spakiral je kovčke, se poslovil od mame samohranilke in dveh bratov ter se s karibskega otoka Dominika preselil na drug konec sveta.

Ko je začel študirati na francoski univerzi, je začutil, da nekaj ni v redu. Nekaj mu je manjkalo.

Naslednjo nedeljo je šel v cerkev, da bi zapolnil praznino. Vendar ni bil zadovoljen. Naslednjo nedeljo se je vrnil v cerkev, vendar še vedno ni bil zadovoljen. Potem ga je prešinilo. Čeprav ga je mati učila, da mora posvečevati nedeljo, je bil prepričan, da je pravi dan počitka sobota.

Preden je prišel v Francijo, je Roderick rad bral Sveto pismo. Ni ga bral zato, da bi spoznal Boga. S srednješolskimi prijatelji so radi razpravljali o Svetem pismu, on pa ga je bral zato, da bi v razpravah zmagal. Med branjem se je prepričal, da je Bog določil soboto za dan počitka. Vendar ni nikoli ravnal po tem spoznanju.

Roderick se je v Franciji spraševal, kako naj najde koga, ki posvečuje soboto. Spomnil se je adventistov sedmega dne, ki so v Dominiki spoštovali soboto, zato je sošolce vprašal, ali v Franciji obstaja kakšna adventistična skupnost. Sošolec mu je predstavil adventista iz Dominike in Roderick je z njim začel hoditi v cerkev. Od Roderickovega prihoda v Francijo je minil le mesec dni.

Roderick ni povedal materi ali bratoma, da hodi v Krščansko adventistično cerkev. Spraševal se je, kaj si bodo mislili. Ali bo njegova mati razburjena? Ali bosta brata spremenila mnenje o njem? Ni mu bilo treba dolgo čakati.

Dva meseca po tem, ko je začel posvečevati soboto, je po pošti prejel mamino pismo. Odprl je kuverto in prebral pismo, v katerem je pisalo, da mama s sinovoma proučuje Sveto pismo pri adventistih v Dominiki.

Roderick ni mogel verjeti svojim očem. Ali je mogoče, da z družino stopajo po isti poti, čeprav živijo na različnih koncih sveta?

Odpisal je: "Vsako soboto obiščem adventistično cerkev."

Njegova mama in brata so bili zelo presenečeni, ko so prebrali njegovo pismo. Čez dva meseca so Roderickova mama in brata s krstom izročili svoje srce Jezusu. Dva meseca zatem pa se je v Franciji krstil še Roderick.

Čeprav je v Franciji živel le devet mesecev, se je njegovo življenje popolnoma spremenilo. V istem obdobju so spremembo doživeli tudi njegova mama in brata v Dominiki. Kakor je dejal apostol Pavel: "Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo" (2 Kor 5,17).

Ko se je Roderick naslednje leto vrnil v Dominiko na svoje prve počitnice, je z mamo in bratoma ob sobotah obiskal bogoslužje v adventistični cerkvi. Družina je slavila Boga za njegovo delovanje v njihovem življenju.

"Spoznali smo, da me je Bog vodil v Franciji, hkrati pa je vodil tudi mojo družino v Dominiki," pravi Roderick. "Božje delovanje je neverjetno! Svoji družini nikoli nisem povedal,

da ob sobotah obiskujem cerkev, vendar se je izkazalo, da smo vsi iskali Božjo pot. Bog deluje na skrivnostne načine."

Hvala, ker trinajsto soboto načrtujete priložiti velikodušen dar, s katerim boste pomagali adventistični osnovni šoli Ebenezer, da se bo lahko preselila v novo in večjo stavbo. Roderick je arhitekt te stavbe in bo svoje delo opravil brezplačno. Veseli se opazovati, kako bo Bog blagoslavljal ta projekt. "Bog deluje ob svojem času," pravi. "Vse, kar Bog zahteva od nas, je zvestoba. Ko smo zvesti in poslušni, Bog opravi svoj del."

20. julij

BOJ ZA VERO
Zarrah, Dominika

Enaindvajsetletna Zarrah se ima za adventistko sedmega dne, odkar pomni, čeprav ni odraščala v adventistični družini in ni hodila v adventistično šolo. Imela pa je varuško, ki je bila adventistka in jo je pri treh letih začela voditi v cerkev.

Zarrah je rada hodila v cerkev z varuško, ki jo je klicala teta Freda. V cerkvi se je učila svetopisemskih zgodb in si zapomnila svetopisemske vrstice. Ko je prišla domov, je svetopisemske vrstice ponovila mami. Mama ni znala nobene svetopisemske vrstice na pamet in je bila navdušena, ko je slišala svojo deklenco, kako ponavlja Sveto pismo. Zarrah je spodbudila, naj še naprej hodi v adventistično cerkev.

Ko je bila deklica dovolj stara, da je začela hoditi v šolo, jo je mama vpisala v osnovno šolo, ki jo je vodila njena cerkev. Takrat je prišlo do težav. Zarrah se je takoj uprla šolskemu pravilu, ki je od otrok zahtevalo, da recitirajo molitev k Mariji, Jezusovi materi.

Ravnateljica je bila presenečena. Ko je mama pojasnila, da Zarrah hodi v adventistično cerkev, ravnateljica ni vztrajala, da mora recitirati molitev. Učitelje je obvestila, naj Zarrah ne vznemirjajo zaradi njenega prepričanja.

Minila so štiri leta, nato pa je nova učiteljica Zarrah okarala, ko je opazila, da so vsi otroci razen nje na šolskem dogodku recitali molitev.

"Zakaj ne moliš tudi ti?" je vprašala osemletnico.

"Sem adventistka sedmega dne," je odgovorila deklica.

Učiteljice razlog ni zanimal.

"Šolsko pravilo pravi, da moraš recitirati molitev," je rekla, "in šolska pravila moraš upoštevati."

Zarrah je zajokala. Ko je prišla domov, je mami povedala, kaj se je zgodilo. Mama se je razburila. Poklicala je ravnateljico in naslednji dan prišla v šolo, da bi se z njo pogovorila. Tudi ravnateljica se je razburila in se strogo pogovorila z učiteljico.

Čeprav učiteljica ni smela grajati Zarrah, ker ne recitira molitve, je našla druge načine, da ji je otežila življenje. Če je Zarrah pri pouku dvignila roko, da bi odgovorila na vprašanje, jo je učiteljica namenoma spregledala. Ni je poklicala, četudi je bila edina, ki je dvignila roko.

Zarrah je postalo neprijetno hoditi v šolo in videvati učiteljico. Doma je povedala, kaj se dogaja, in mama se je odločila, da jo prešola v adventistično šolo.

Ko je poklicala na adventistično osnovno šolo Ebenezer, je izvedela, da nimajo prostora za nove učence. Mama ni želela sprejeti zavrnitve. Svojo situacijo je razložila ravnateljici in Zarrah je bila sprejeta kot nova učenka.

Čeprav ob prihodu v šolo ni imela prijateljev, je bila srečna. Lahko je častila Boga, kakor je verjela, da je prav. Minilo je leto dni in Zarrah je svoje srce izročila Jezusu s krstom v šoli. Nato sta bili krščeni tudi njena mama in starejša sestra.

Danes je Zarrah učiteljica na adventistični šoli.

"Eden od mojih ciljev je pomagati otrokom, ki se spopadajo s podobnimi težavami, kot sem se jaz," pravi.

Tudi doma posnema zgled tete Frede. Vsako soboto pelje sedemletno sosedo v cerkev, deklica pa se vrne domov in mami pove vse, kar se je naučila. Mama je navdušena in si želi, da njena hči še naprej obiskuje cerkev z Zarrah. Zarrah pravi, da je njena izkušnja dokaz Božje zvestobe.

"Če se postaviš na Božjo stran, se bo On zavzel zate," pravi. "Pomembno je tudi, da Jezusa poznate osebno. Ne glede na to, kako majhni ste, ne zavrnite Božjega klica, ko vas pokliče. Postavite Jezusa na prvo mesto!"

Del daru trinajste sobote bo pomagal adventistični osnovni šoli Ebenezer pri selitvi v večje prostore v prestolnici Dominike, v Roseauju. Šola, ki je bila polna, ko je Zarahina mama deklico prepisala vanjo, še vedno poka po šivih in potrebuje večje prostore. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar, ki bo pomagal uresničiti ta cilj!

27. julij

JERRY, ČASOVNA KAPSULA

Antonija, Dominika

Na prvi šolski dan je učiteljica Antonija stala pred svojim tretjim razredom s škatlo za piškote, zavito v praznično bel, rožnat, črn in siv ovojni papir. Otroci so jo radovedno opazovali, ko jim je delila rumene in zelene liste papirja.

"To je časovna kapsula," je rekla Antonija in pokazala na škatlo.

S prstom je pokazala na papir in dodala: "Na list, ki ste ga dobili, napišite svoje ime in nekaj, za kar bi radi molili v tem šolskem obdobju."

Povedala je, da bodo liste vrgli v škatlo in jo zapečatili. Ob koncu leta bo razred priredil zabavo, na kateri bodo odprli škatlo in videli, kako je Bog odgovoril na njihove molitve.

Učenci adventistične osnovne šole Ebenezer so navdušeno zapisovali svoje molitve. Tudi učiteljica Antonija je v škatlo položila svojo prošnjo.

"To je zame zelo resno," je rekla. "Verjamem, da lahko Bog spremeni moje življenje."

Ko je bila časovna kapsula zapečaten, je deček dvignil roko.

"Ali lahko damo ime časovni kapsuli?" je navdušeno vprašal.

Ko je učiteljica pokimala, je vzkliknil: "Jerry, časovna kapsula!"

Vsi otroci so navdušeno zaploskali. Nato je deček molil. "Hvala ti za Jerryja," je rekel.

Časovna kapsula je bila učni pripomoček, o katerem je Antonija slišala od učiteljice iz druge adventistične šole le nekaj dni pred začetkom novega šolskega leta v Dominiki. Všeč ji je bila zamisel o vključitvi duhovne lekcije v družabne dejavnosti, ki običajno zaznamujejo prvi šolski dan na adventistični osnovni šoli Ebenezer.

Ko so minevali tedni in meseci, so otroci izmenično držali časovno kapsulo Jerry in molili. "Pomagaj nam doseči naše cilje," je molil eden od njih. "Uresniči naše želje," je molil drugi.

Ko so razred obiskali gostje, kot so ravnateljica, pastorji in cerkveni voditelji, so jih otroci prosili, naj primejo škatlo in molijo za njihove prošnje.

Sredi šolskega leta je neka deklica dvignila roko. "Učiteljica! Učiteljica! Nekaj moram povedati," je rekla.

Povedala je, da je Bog odgovoril na njeno prošnjo. Na list papirja je napisala, da želi boljše brati, in zdaj lahko bere.

Nato je kvišku švignilo še več rok. Otroci so povedali, da so bile njihove molitve o boljših ocenah uslišane. Dva otroka sta povedala, da sta lahko preživela čas s svojima očetoma, ki živita na drugih otokih. Deklica je povedala, da je molila za bratca ter sestrico in da se je teta, ki je imela otroka, preselila blizu njenega doma.

Ko so otroci nehali naštevati uslišane molitve, je Antonija sklonila glavo in se v molitvi zahvalila Bogu. Povedala je svetopisemsko vrstico: "Vse je mogoče tistemu, ki veruje" (Mr 9,23).

Del daru trinajste sobote bo pomagal adventistični osnovni šoli Ebenezer, da se preseli v večje prostore. Šola, ki se je odprla leta 1976, se stalno uvršča na seznam desetih najboljših osnovnih šol v Dominiki, kjer je skupno 62 osnovnih šol. Vendar je šolska stavba prepolna. Obiskuje jo 160 otrok od vrtca do četrtega razreda. Nekaj ulic stran se 40 učencev petega in šestega razreda uči v provizorični učilnici v ločeni stavbi. Vse več staršev želi svoje otroke poslati v to šolo, vendar preprosto ni prostora. Hvala vam, ker boste trinajsto soboto priložili velikodušen dar!

3. avgust

UGRABLJENI AVTO

Beverly, Trinidad in Tobago

Ko je Beverly ob pol dvanajstih ponoči stopila iz avtomobila, jo je nekdo potisnil nazaj. Potisnil jo je čez voznikov sedež na sovoznikov sedež. Hkrati je nekdo sedel na zadnji sedež in Beverly na vrat prislonil pištolo.

"Zdaj se gremo vozit," je rekel moški na voznikovem sedežu. Zapeljal je z dvorišča in trojica se je v tišini vozila po karibskem otoku Trinidad.

Čez nekaj časa je Beverly vprašala: "Ali me boš ubil?"

"Če naju ne boš videla, te ne bova ubila," je rekel voznik. Beverly je videla, da je voznik nosil kapuco. Ni ga več pogledala.

"Ali veš, kako dolgo ti že sledimo?" je vprašal voznik.

Beverly ni odgovorila. Pred dvema urama in pol se je odpravila z Univerze južnih Karibov, adventistične ustanove, kjer je delala in hkrati študirala, da bi magistrirala iz psihologije. Domov je peljala prijateljico z univerze, na poti pa sta se ustavili, da bi nekaj pojedli. Ko je odložila prijateljico, se je odpeljala domov.

"Kdo je bilo dekle, ki si ga odložila?"

"Sošolka," je odgovorila Beverly.

"Že dolgo ti sledimo," je odvrnil voznik.

Moški na zadnjem sedežu je potegnil Beverlyjino roko nazaj in ji poskušal sneti poročni prstan.

"Pusti jo!" je rekel voznik. Moški je izpustil Beverly.

Potem jo je voznik vprašal, ali je slišala za nedavne umore na otroku. Povedal je, da so ubili njegovega prijatelja; njen avto je hotel uporabiti, da se maščuje za prijateljev umor.

"Me lahko izpustite?" je vprašala Beverly.

"Ne, z nama greš."

Čez čas pa si je premislil.

"Ali lahko koga pokličeš?" je vprašal.

"Moža."

"Pokliči ga in vprašaj, ali te lahko pride iskat."

Moški na zadnjem sedežu se je dokopal do njene torbice. Odprl jo je in vzel ven njen telefon ter ji ga podal. Beverly je poklicala moža, vendar se ni oglasil.

Moški zadaj ji je iztrgal telefon in izrazil dvom, da je poklicala moža. "Te številke nima shranjene med priljubljenimi," je rekel. Nočna vožnja se je nadaljevala.

"Strah me je," je nadaljevala Beverly. "Smem vklopiti predvajalnik?"

Ko je pritisnila tipko za vklop, zgoščenke ni bilo v predvajalniku. Ni ji bilo jasno, zakaj. Še zjutraj je poslušala krščansko glasbo, ko se je peljala na univerzo. Zraven je pela znano besedilo "Jezus, prevzemi krmilo". Spraševala se je, ali je morda zgoščenka padla na tla. Potipala je po tleh in jo našla. "Padla je na tla," je rekla.

Ko jo je vstavila v predvajalnik, se je zaslišala pesem, vendar to ni bila zgoščenka, ki jo je Beverly pričakovala. Ni vedela, od kod se je to vzelo. Nekdo je pel "Jahve, vate zaupam".

Moški zadaj je zastokal.

A vozniku je šlo samo za nalogo. Rekel je: "Zamenjali bomo tablice in jutri bodo policisti našli tvoj avto."

Hotel je izpustiti Beverly. A Beverly ni hotela, da jo brez denarja pusti samo zunaj v temi. "Nimam denarja," je rekla. "Kako naj pridem domov?" Voznik je naročil pajdašu, naj ji da nekaj denarja.

"Koliko? 20 dolarjev?" je vprašal ta.

"V torbici zadaj imam 1000 dolarjev," je nadaljevala Beverly.

Prav tisti dan je na banki dvignila svoje prihranke, da bi opravila večji nakup. Bila je prepričana, da je moški zadaj našel denar in hotela je, da voznik ve za to.

"Daj ji 100 dolarjev," je rekel.

Beverly je vzela denar, voznik je ustavil avto in ji ukazal, naj izstopi. Potem je prečkala cesto in poklicala taksi, ki jo je odpeljal domov.

Še danes Beverly ne ve, zakaj je Bog dovolil, da se ji je to zgodilo. Ko razmišlja o dogodku, se ji zdi, da je Bog poskušal pridobiti njeno pozornost, rekoč: "Zaupaj mi svoje življenje."

Jutro pred dogodkom je pela "Jezus, prevzemi krmilo", potem pa dan preživela kot običajno vse dneve in se trudila nadzorovati vse podrobnosti svojega življenja brez Božje pomoči. Že tretjič se ji je zgodilo, da je bila ob avto. Prvič so ji avto ukradli izpred hiše, drugič pa je bil uničen v nesreči.

Zdi se, da ni bilo naključje, da se je v taksiju na poti domov po radiu vrtela pesem: "Kolikokrat moraš skozi isto, da dojameš, da te ljubim?"

Policisti niso nikoli našli Beverlyjnega avta. A se ne pritožuje. Pravi, da je bila kraja avta prelomnica v njenem življenju. Odločila se je zaupati Bogu na vseh področjih svojega življenja. "Mnogi, ki jim ukradejo avto, so mrtvi," pravi. "Ne vem, zakaj sem živa. Kristjani moramo v vseh okoliščinah zaupati Bogu."

Ta zgodba prikazuje življenje na Trinidadu in na južnokaribski Univerzi, ki je prejela del daru trinajste sobote leta 2018 za gradnjo univerzitetne cerkve. Univerza, na kateri danes dela Beverly, je prejela del daru trinajste sobote tudi leta 2021 za odprtje središča vpliva za usposabljanje misijonarjev. Zahvaljujemo se vam za vaše darove, ki pomagajo učiti ljudi v Trinidadu in po vsem svetu, da zaupajo Bogu.

10. avgust

POTREBUJEM TE

Vera, Trinidad in Tobago

Enajstletna Vera je bila ponoči sama doma. Nekaj časa je šivala gumb na srajco šolske uniforme, potem pa je prijela za škarje in se začela počasi rezati po roki, dokler ji ni pritekla kri. Vrtelo se ji je in mislila je, da bo omedlela.

Odkar je Verina mama pred nekaj meseci šla na nujno operacijo, je njeno življenje začelo drseti navzdol. Medtem ko je mama okrevala v bolnišnici, je bila deklica šest mesecev sama doma. Običajno v takšnih razmerah na pomoč priskočijo starejši bratje in sestre ali sosedje. Vera pa ni imela bratov ali sester. Sosedje niso vedeli, da je sama doma, in Vera ni pomislila, da bi jim to povedala. Oče, ki je živel drugje in ni bil vključen v njeno življenje, jo je obiskal enkrat ali dvakrat na teden.

"Kako ti gre?" je vsakič vprašal.

"V redu," je vedno odgovorila Vera.

Včasih ji je dal denar in se nato poslovil. Vera mu ni pripovedovala o svojem življenju. Mislila je, da je ne bi razumel.

Vera se je sama naučila kuhati riž in fižol. Ko je tega zmanjkalo, je živela od kruha, masla in sira, ki jih je kupila z očetovim denarjem in skromnimi sredstvi, ki jih je mama pustila doma. Naučila se je šivati, da si je lahko popravila oblačila.

Čez dan je obiskovala dekliško šolo. Že prej je bila tarča ustrahovanja, vendar so se težave po mamini hospitalizaciji še poslabšale. Dekleta so se ji posmehovala zaradi njene teže, videza in inteligence. Sprva se je Vera prijazno odzivala in upala, da se bodo sčasoma spoprijateljile. Toda zdelo se je, da se ne bo nič spremenilo. Njena samozavest je izhlapela in začela se je sovražiti.

Nekega dne ji je nekdo ponudil, da jo z avtom odpelje v bolnišnico na obisk k mami. Mama je bila videti šibka, bleda in brez življenja. Ko jo je Vera zagledala, je planila v jok. Hotela ji je povedati o ustrahovanju, vendar ni mogla.

V šoli se je ustrahovanje stopnjevalo. Nekega dne ji je neko dekle reklo: "Morala bi se ubiti. Potem bi bili vsi srečni."

Vera ji je verjela. Mislila je, da si zasluži, da jo žalijo. Mislila je, da si ne zasluži ljubezni, prijateljev ali česa lepega. Začela si je škodovati. Stradala je. Pustila si je dolge nohte in se do krvi praskala po telesu. Nato je začela uporabljati britvice, nože in škarje. Želela je nekaj čutiti, karkoli. Njene ocene so padle s štiric na enke.

Nekega večera se je odločila, da se bo ubila s škarjami. Ko je postajala omotična, je v glavi zaslišala mamin glas. Tega glasu že dolgo ni slišala.

Glas ji je rekel: "Potrebujem te bolj kot kogar koli drugega, četudi te nihče drug ne potrebuje."

Takrat se je Vera odločila, da se ne bo ubila. Živela bo za mammo. Prisilila si je, vstala in si povila roke.

Naslednji dan je učiteljica opazila obveze in se pogovorila z njo.

"Ali si v redu?" jo je vprašala.

Vera je pričela jokati in vpiti. Vse, kar se je nakopičilo v njej v dolgih mesecih, je privrelo na plano. Jokala je tudi učiteljica.

"Ali si kaj jedla?" jo je vprašala učiteljica.

"Ne, zanalašč ne jem."

"Ali spiš?"

"Ne, brez mame ne morem spati."

Od tistega dne je učiteljica sprejela Vero pod svoje okrilje. Pod njenim budnim očesom se je ustrahovanje zmanjšalo in končno prenehalo.

Potem se je domov vrnila mama. Kakšen čudovit dan! Vera je mami povedala vse, kar je doživela. Ko je poslušala, je pričela jokati. Prijela je Vero za roke in jo prosila, naj ji obljubi, da si nikoli več ne bo škodovala. "Obljubi, da me ne boš zapustila. Potrebujem te in rada te imam," je rekla.

Vera je skozi solze izdabila: "Obljubim."

Zaradi slabih ocen je morala Vera naslednje leto ponavljati razred. Ni bila vesela, vendar je mama rekla, da je tako bolje. In tako je tudi bilo. Za seboj je pustila stare sošolce in spoznala nove, ki so jo imeli radi in jo spoštovali. Dobila je veliko dobrih prijateljev.

Mama je začela hoditi v cerkev in povabila Vero, naj se ji pridruži. Nobena od njiju že leta ni hodila v cerkev. Vere cerkev sprva ni zanimala, ker je mislila, da bo tam dolgočasno. Vendar je šla in uživala v petju in pevskem zboru. Obe z mamo sta izročili svoje srce Jezusu s krstom.

Ko se ozre nazaj, verjame, da ji je Bog rešil življenje, ker ji je v njeni stiski poslal mamin glas. "Tega ne morem pojasniti," pravi. "Bila sem sama doma in vem, da sem v svojih mislih slišala mamin glas. Mama je bila oseba, ki sem jo takrat najbolj potrebovala. Gotovo je bilo to delovanje Svetega Duha. Vedel je, kaj potrebujem."

Mladim, ki se soočajo z ustrahovanjem, sporoča: "Če bi imela časovni stroj in bi se lahko vrnila v čas, ko sem bila stara enajst let, bi si rekla: *V redu boš. Vse bo v redu. Spoznala boš veliko res prijaznih ljudi, ki te bodo imeli radi in te cenili takšno, kakršna si. Vse, kar moraš narediti, je, da Boga postaviš na prvo mesto, in boš v redu.*"

Ta zgodba nam pomaga bolje razumeti življenje v Trinidadu in tamkajšnje misijonske izzive. Del daru trinajste sobote leta 2018 je bil namenjen gradnji cerkve v južnokaribski Univerzi, ki se nahaja v bližini Verinega doma. Naša ekipa se je na univerzi srečala z Vero, da bi prisluhnila njeni zgodbi. Hvala vam za vaš dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo pomagal prnesti upanje mladim v Srednjeameriški diviziji.

17. avgust

VRNI SE K BOGU

Wilinton, Kolumbija

Wilinton je nekega sobotnega dne v Bogoti v Kolumbiji po bogoslužju prvič pil alkohol. Star je bil 14 let in je podlegel pritisku prijateljev. Po prvi pijači je naslednjih 24 let pil skoraj vsak dan. Pri 17 letih se je odselil od doma. Nato se je preselil k puncu in z njo živel 21 let. Dobila sta dva sinova. Pil je ob vsaki priložnosti. Zaradi pitja ni dobil službe.

Nekega dne ga je obiskal očetov prijatelj in ga našel pijanega.

"Wilinton, poznam tvojega očeta," je rekel prijatelj, ki mu je ime Jaime. "Lahko se vrneš k Bogu."

"Si adventist?" je komaj razločno vprašal Wilinton.

"Da, sem adventist," je rekel Jaime.

"Če si adventist, mi zapoj hvalnico št. 500," je rekel Wilinton. Pesem ima naslov "Daleč za soncem". Jaime je zapel in Wilinton je jokal. Ko je bilo pesmi konec, je Wilinton zrecitiral svojo najljubšo svetopisemsko vrstico, Janez 3,16.

Tistega dne se je rodilo novo prijateljstvo. V naslednjih treh letih je Jaime pogosto obiskal Wilintona in ga spodbujal, naj se vrne k Bogu.

Wilinton je vedno odgovoril enako: "Ne skrbi. Vrnil se bom." Pa se ni.

Jaime je ponudil proučevanje Svetega pisma, vendar Wilintona to ni zanimalo. Jaime mu je bil všeč, vendar se ni hotel družiti z Bogom. Kljub temu je ženi in sinovoma, ki so ob nedeljah hodili v cerkev, predlagal, naj posvečujejo soboto.

"Ni vam treba hoditi v to cerkev," je rekel. "To je izguba časa. Če bi radi pametno izrabili čas, pojdite v adventistično cerkev."

Ker je Wilinton še naprej pil in ni dobil službe, je zabredel v dolgove.

Nekega večera je Jamie prišel v Wilintonovo hišo z adventističnim pastorjem in nekaj drugimi verniki. Vhodna vrata so bila odprta in stopili so v hišo, še preden bi Wilinton lahko kaj rekel. Pastor je podal petminutno duhovno razmišljanje, vendar ga Wilinton ni slišal. Zdelo se mu je, da sliši glas Svetega Duha. Duhovno razmišljanje se je dotaknilo njegovega srca.

Nato ga je Jamie povabil na evangelizacijska srečanja, ki so se pravkar začela v adventistični cerkvi.

"Tvoja mama me je prosila, naj ti predam sporočilo: 'Vrni se k Bogu.'"

Ko so obiskovalci odšli, se je Wilinton odločil, da bo ostal doma z družino. Dvanajstletni sin je začel pogovor z njim:

"Oče, rekel si, da je adventistična cerkev prava. Prosim, pelji me tja."

Sinove besede so se dotaknile Wilintonovega srca. Odločil se je, da bo odpeljal družino na evangelizacijska srečanja v adventistično cerkev.

Program tistega večera ga je presenetil. Imel je občutek, kakor da pastor govori o njem, in spraševal se je, kako lahko toliko ve o njegovem življenju. Nato je začel jokati. Pomislil je na svojo odvisnost od alkohola in dolgove. Njegovo grešno življenje ga je močno bremenilo.

Ko je pastor pozval ljudi naprej, si je rekel: "Ne morem iti naprej. Po evangelizaciji se grem v bar napit."

Odločil se je, da ne bo šel naprej, a še preden se je zavedel, je stal spredaj s 17 drugimi ljudmi. Tiho je molil: "Bog, ne morem biti tukaj. Ti veš, da bom nocoj pil."

Po srečanju je šel v bar. Med pitjem je razmišljal o sporočilu evangelizacije. Čutil je, da se je nekaj v njem spremenilo.

Minili so trije tedni, on pa je še naprej pil. Vsakič, ko je pil, je čutil, da mu Sveti Duh govori: "Pomagal ti bom, da boš nehal piti, če se trdno odločiš za to."

Četrty teden po evangelizaciji si je rekel: "Tega ne morem več početi. Moram se odločiti za Boga ali za alkohol."

Konec tedna, v soboto zvečer, se je odločil za Boga. Molil je: "Bog, nočem več piti." Zjutraj je ponovno molil: "Bog, pomagaj mi, da danes ne bom pil."

Na svoje presenečenje ves dan ni pil. To je bil njegov prvi dan brez alkohola, odkar je pri štirinajstih začel piti. Presenečen je pomislil: "Mislil sem, da ne bom nikoli nehal piti, a Bog mi je pomagal."

Ko je Jaime slišal novico, je bil navdušen. Wilinton se je vračal k Bogu.

Ta zgodba nam daje vpogled v življenje v Kolumbiji in v tamkajšnje misijonske izzive. Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal odpreti dve središči vpliva za pomoč otrokom, ki so izpostavljeni alkoholu in mamilom v Kolumbiji. Središči vpliva bosta v mestih Buenaventura in Puerto Tejada. Hvala, ker načrtujete priložiti velikodušen dar!

24. avgust

PO PAVLOVI POTI

Wilinton, Kolumbija

Življenje Kolumbijca Wilintona se je začelo spreminjati, ko je prenehal piti alkohol. Dobil je službo, začel je odplačevati dolgove in se poročil. Nato so se on, žena in njun dvanajstletni sin odločili, da bodo svoje srce izročili Bogu in se krstili.

Dan pred Wilintonovim krstom je njegov prijatelj Jaime napovedal, da ima Bog z njim velike načrte. "Ti boš naslednji apostol Pavel. Pomagal boš mnogim ljudem."

Wilinton je kmalu spoznal, da ga Bog kliče, naj pomaga alkoholikom. Mesec dni po krstu, ko se je neko sobotno jutro napolnil v cerkev, je zaslišal glas, ki mu je ukazal, naj se ustavi. Ustavil se je in ko je pogledal navzgor, je zagledal ulico, kjer je bilo polno lokalov, v katerih je nekoč popival.

Glas je rekel: "Vsem tem ljudem boš pomagal. Pil si in zdaj boš pomagal drugim, ki pijejo. Dal ti bom priložnosti in pomagal ti bom, da ne boš spet začel piti."

V cerkvi je Wilinton poiskal Jaimeja.

"Imam zamisel," je rekel.

"Tudi jaz jo imam," je odvrnil Jaime. "Najprej ti povej."

"Mislim, da mi Bog sporoča, naj postanem luč v barih, kjer je tema," je rekel Wilinton.

"Prav o tem sem razmišljal tudi sam!" je vzkliknil Jaime.

To ni bilo naključje. Moška sta spoznala, da Sveti Duh vabi Wilintona, da pomaga alkoholikom. Naslednji teden je Wilinton vabil ljudi v barih k sebi domov na proučevanje Svetega pisma. Na prvo proučevanje je prišlo enajst ljudi.

V naslednjih tednih je skupina postajala vse večja. Postala je prevelika, da bi se lahko sestajala na njegovem domu. Wilinton je najel večjo hišo. Ko je skupina prerasla tudi hišo, so se preselili v dvorano. Ljudje so se krstili in skupina je rasla.

Nazadnje se je Wilinton odločil, da mora imeti skupina svoj lasten prostor. Iskal je stavbo, ki bi jo lahko kupil, vendar so bile nepremičnine drage. Med molitvijo je dobil vtis, da mora iti v bar, ki ga je obiskoval od svojega 16. leta. Zdelo se je neverjetno, a če bi bar lahko kupil, bi ga lahko preuredil v dvorano za srečanja.

Molil je: "Bog, ali res želiš, da bi delal zate v baru?"

Poiskal je lastnika bara in izvedel, da je stavba naprodaj. Lastnik je Wilintona takoj prepoznal in bil presenečen, ko ga je videl treznega.

"Ali si to res ti?" je vprašal.

"Da, jaz sem," je rekel Wilinton.

"Se spomniš, kako si redno prihajal sem popivat?" je vprašal.

"Da, spomnim se."

Lastnik je nejeverno zmajal z glavo. "Poznam te," je rekel. "Ne morem verjeti, da si se tako spremenil!"

Povedal je ceno stavbe. Wilinton ni imel toliko denarja. O svoji zamisli je povedal drugim vernikom, vendar tudi oni niso imeli sredstev. Wilintona to ni ustavilo. "Božji načrti so popolni," jim je rekel. "Ne skrbite, ta stavba bo naša."

Skupaj z drugimi verniki so začeli moliti in zbirati sredstva. Čez eno leto so kupili bar in ga spremenili v adventistično cerkev in središče vpliva. Danes vsako soboto v tej cerkvi slavi Boga petdeset ljudi. Med tednom središče vpliva nudi praktične tečaje in program za prenehanje pitja alkohola.

Wilinton, ki je cerkveni starešina in namestnik vodje središča vpliva, je povedal, da je v njegovi mali skupini več kot petnajst nekdanjih alkoholikov izročilo svoje srce Jezusu in se dalo krstiti. Poleg tega je bilo v zadnjih treh letih po novi cerkvi in središču vpliva krščenih 85 ljudi.

"Zdaj delam za Jezusa in iščem izgubljene," pravi Wilinton. "Odločil sem se, da bom kakor apostol Pavel vedno oznanjal evangelij in prosil Boga za njegovo moč ter ljudi vodil k njemu. Božji načrti so popolni in se nikoli ne spremenijo."

Ta zgodba nam daje vpogled v življenje v Kolumbiji in v tamkajšnje misijonske izzive. Z delom daru trinajste sobote v tem četrtletju bomo pomagali odpreti dve središči vpliva za pomoč kolumbijskim otrokom, ki so izpostavljeni alkoholu in drogam. Središči vpliva bosta v mestih Buenaventura in Puerto Tejada. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

31. avgust

Z MOLITVIJO KUPLJEN BAR

Adriana, Kolumbija

Adriana je imela izkušnje z ustanavljanjem cerkva v Kolumbiji. 35-letna žena in mati je v 15 letih ustanovila šest cerkva in bila je pripravljena pomagati pri ustanovitvi sedme cerkve v revni soseski na jugu prostrane kolumbijske prestolnice Bogote. Vendar se je zdelo, da nihče ne more najti cenovno ugodne stavbe na tej odlični lokaciji.

Cerkvena sadika je bila posejana, ko je Wilinton, nekdanji alkoholik iz soseske, izročil svoje srce Jezusu in ustanovil majhno skupino za proučevanje Svetega pisma na svojem domu. Skupina je prerasla njegov dom in se večkrat preselila. Zdaj je štela 50 ljudi, ki so vsako soboto skupaj slavili Boga. Nastopil je čas, da poiščejo svoj molitveni dom.

Adriana je pripadala drugi cerkvi, ki je želela Wilintonovi skupnosti pomagati pri ustanovitvi cerkve. Ogledala si je pet stavb, a ni našla ničesar primerne.

Nato je Wilinton predlagal bar, ki ga je obiskoval, preden se je krstil. Bar je bil sredi soseske in je bil naprodaj, toda izklicna cena je bila previsoka. Adriana se je sestala z lastnikom bara in mu pojasnila, da verniki želijo kupiti stavbo, vendar nimajo dovolj sredstev.

"Ali lahko počakate eno leto, da zberemo denar?" je prosila.

Lastnik ni hotel čakati in se ni strinjal s predlogom. Adriana ga je prosila, naj še enkrat premisli, vendar ni želel. Dodal je: "Če je vaš načrt od Boga, bo ta stavba vaša."

Adriana in drugi verniki so prosili Boga za pomoč in začeli zbirati denar. Nato si je stavbo prišel ogledat nov kupec. Všeč mu je bilo, kar je videl, in jo je nameraval kupiti. Verniki so se spraševali, ali bodo stavbo izgubili. Molili so, da bi se uresničila Božja volja.

Potencialni kupec je odšel in se nikoli več ni vrnil z denarjem za stavbo. Bar je bil še vedno naprodaj.

Nato si je stavbo ogledal drug kupec in se ponudil za nakup. Zdelo se je, da bo prodaja uspela. Verniki so še vedno molili, naj se zgodi Božja volja, kupec pa se ni vrnil z denarjem. Lastnik bara ni mogel razumeti, zakaj se njegova stavba ne proda. Znižal je ceno. Nato jo je še enkrat znižal, a še vedno ni našel kupca.

Adriana je bila prepričana, da ima Bog načrt bar spremeniti v cerkev in središče vpliva. Središče vpliva bi ljudi v skupnosti učilo življenjskih veščin in pomagalo tistim, ki se spopadajo z alkoholizmom.

Adriana je ponovno obiskala lastnika bara. "Te stavbe ne boste prodali," je pogumno rekla. "Prodali jo boste nam, ker bo to kraj, ki bo pomagal skupnosti in bo povečal Boga."

Minilo je leto dni in verniki so zbrali dovolj denarja, da so stavbo kupili po nižji izklicni ceni. Cerkveni voditelj je obiskal lastnika, da bi dokončno uredil prodajo. Lastnik je izrazil olajšanje, da lahko končno proda stavbo.

"Nisem mogel prodati stavbe, ker so tisti adventisti molili, da bi jo lahko kupili," je rekel. Čez dva tedna je bila stavba prodana adventistični cerkvi. Končna, znižana cena je bila za polovico nižja od tržne vrednosti podobnih stavb v soseski. Adriana danes hvali Boga za novo cerkev in središče vpliva. "Vsi smo molili za ta kraj," pravi. "Ko ima Bog načrt, ga nihče ne more spremeniti."

Ta zgodba nam daje vpogled v življenje v Kolumbiji in v misijonske izzive v tej deželi. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti dve središči vpliva, kjer bodo ponudili pomoč kolumbijskim otrokom, ki so izpostavljeni alkoholu in drogam. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar!

7. september

VEČ KOT POZDRAV

Harlin, Kostarika

Harlin je prepoznala Flor, ko sta šli ena mimo druge po ulici. Kot nekdanja policistka je vedela, da bi Flor za denar prodala vse, samo da bi si lahko kupila droge in alkohol. Tudi Flor je prepoznala Harlin. Ženski sta živeli le eno ulico narazen. V preteklih letih sta se večkrat pozdravili, vendar je to bilo vse.

Tistega dne je Harlin začutila željo, da Flor reče več kot le "zdravo".

"Kako si?" jo je vprašala. "Kako živiš?"

"Vse je slabo," je črnogledo odgovorila Flor.

Harlin si jo je pozorno ogledala.

"Imaš kaj jesti?" je vprašala.

Flor je sklonila glavo in začela jokati. Harlin je bila ravno na poti v trgovino in odločila se je, da bo Flor kupila hrano. Ko se je vračala domov, se je ustavila pri Florini hiši in ji pustila vrečko riža, fižola in piščančje meso.

Naslednji dan je Harlin pred banko opazila svojega pastorka.

"Imam nekaj hrane," je rekel pastor in pokazal na vrečo z rižem, fižolom, oljem, moko in drugimi živili. "Ali poznaš koga, ki to potrebuje?"

"Da," je rekla Harlin. "Imam sosedo, ki nima kaj jesti."

"Vzemi in ji nesi," je rekel.

Harlin je povabila pastorka, naj gre z njo. "Pojdi z mano in videl boš, kje živi," je rekla.

Šla sta do Florine hiše in ji izročila hrano. Flor je bila zelo hvaležna. Med pogovorom jo je Harlin vprašala, ali bi želela proučevati Sveto pismo. Flor se je strinjala.

Naslednji dan je Harlin prišla na proučevanje Svetega pisma z moškimi in tremi ženskami iz njene cerkve. Florina hiša je preveč razpadala, da bi se lahko srečali v njej, zato so sedeli na njenem majhnem dvorišču.

Po tem se je skupina sestajala enkrat tedensko, da bi skupaj pela in proučevala Sveto pismo. Flor je rada pela, še posebej pa ji je bila všeč pesem "Daj mi novo srce".

Florino srce se je začelo spreminjati. Nehala je žaliti in tepsti družinske člane in sosede, ki so jo razjezili. Njen govor, ki je bil prej poln žaljivk, je postal čist. Po dveh mesecih proučevanja Svetega pisma se je v Kostariki začelo deževno obdobje in skupina se ni več mogla srečevati na Florinem dvorišču. Flor je pogrešala tedenska srečanja, zato je ob sobotah poiskala družbo vernikov Krščanske adventistične cerkve. Nihče je ni povabil v cerkev. Prišla je sama.

Minila sta še dva meseca in pastor je Flor vprašal, ali bi želela s krstom izročiti svoje srce Jezusu. Vprašanje ji je bilo všeč. "Da," je rekla. "Še nikoli me ni nihče vprašal, ali bi se rada krstila." Kmalu zatem se je Flor res krstila.

Flor je bila v mestu dobro znana. Vsi so poznali njeno življenje. Meščani so videli, kako se je spreminjala, in jo presenečeno gledali, ko se je po krstu veselo vračala domov. Ljudje so se ustavljali, da bi jo objeli in ji čestitali.

Flor je bila srečna! Že leta je ni nihče objel. "Bogu se zahvaljujem za novo življenje," pravi. "Hvaležna sem za vse, kar verniki naredijo zame."

Harlin pripisuje preobrazbo v Florinem življenju Svetemu Duhu. Verjame tudi, da je bil prav Sveti Duh tisti, ki jo je spodbudil, da je na dan, ko Flor ni imela hrane, rekla več kot "zdravo".

"Bog je velik," pravi Harlin. "Nič mu ni pretežko."

Ta zgodba nam daje vpogled v življenje v Kostariki in v tamkajšnje misijonske izzive. Z delom daru trinajste sobote v tem četrtletju bomo pomagali odpreti središče vpliva, ki bo širilo Jezusovo ljubezen na otroke, ki jim grozi življenje drog in alkohola. Hvala, ker načrtujete velikodušni dar!

14. september

PRAVI ZAKLAD

Jahiquel, Kostarika

Jahiquel je bil reven deček iz revne kostariške družine. Med odraščanjem ni imel veliko reči. Pri 16 letih pa je začel nositi debelo zlato verigo okoli vratu in zlate prstane na prstih.

Tolpa v soseski je postala sumničava. Vodja tolpe z vzdevkom Hudič je menil, da Jahiquel morda trguje z mamili brez njegovega soglasja. Članu tolpe je naročil, naj prek družbenih omrežij stopi v stik z Jahiquelom in ga vpraša, če je njegova verižica iz pravega zlata.

Jahiquel je bil ponosen, da ima pravi zlati nakit, zato je poslal enozložni odgovor: "Da." Vedel je, da je sporočilo poslal član tolpe. Nekoč ji je tudi sam pripadal, vendar je odšel iz nje in se pridružil drugi. Zdaj je namesto prodajanja drog ropal hiše in ugrabljaj ljudi za odkupnino. Zlati nakit si je kupil s krivično pridobljenimi sredstvi.

Čez nekaj ur, ob sedmih zvečer, je Jahiquel opazil člana tolpe, kako se mu približuje na motorju. Jahiquel je stal pred babičino hišo, kamor je pravkar prišel prespat. Šel je peš od mamine hiše, kjer je bil čez dan.

Za članom tolpe je na motorju sedel njegov brat. Jahiquel je z grozo opazil, kako je brat dvignil pištolo kalibra 9 mm in začel streljati. Prepoznal je pištolo. Pred nekaj meseci jo je prodal bratu.

Jahiquelovo telo je zadelo osem krogel: dve v noge ter pet v prsni koš in trebuh. Zgrožen je padel na tla. Bil je preveč prestrašen, da bi kričal ali se premikal. Preplavile so ga misli. Spomnil se je, da ga je teta adventistka kot dečka učila moliti in brati Sveto pismo. Spoznal je, da je bilo sodelovanje v tolpah napaka. Prosil je Boga, naj mu odpusti.

Zdelo se je, da se je čas ustavil. Potem je slišal, kako se motor oddaljuje. Mimo je pripeljal avto, vendar se ni ustavil. Iz hiše je prišla babica in se sklonila nad Jahiquela. Nato se je mimo pripeljal drugi avto in se ustavil. Izstopila sta dva človeka, položila Jahiquela v avto in ga odpeljala v bolnišnico.

Jahiquel se je zbudil naslednji dan ob treh popoldne. Priklučen je bil na aparat, ki mu je pomagal dihati. Po sredini trebuha je imel 23 šivov. Povedali so mu, da je skoraj umrl. Adventisti iz tetine cerkve so več ur molili za njegovo preživetje. Čudež je bil, da je preživel.

Od tistega dne se je odločil, da bo živel za Jezusa. Tri leta po tem se Jahiquel uči za brivca. Svojo zgodbo deli z drugimi mladimi in jih spodbuja, naj smisel življenja najdejo v Bogu in ne v tolpah. Poziva jih, naj misli napolnijo z dobrimi stvarmi in ostanejo blizu Bogu.

Obžaluje, da je v preteklosti polnil svoj um s smetmi, in verjame, da ga bo Bog med branjem Svetega pisma napolnil z dobrimi stvarmi. Navsezadnje je apostol Pavel rekel: "Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno" (Rim 12,2).

"Želim razmišljati o dobrih stvareh in se ne želim spominjati preteklosti," pravi Jahiquel. "Zdaj vsako jutro in vsak večer berem Sveto pismo. Zgodaj se zbudim in molim. To je proces. Vem, da lahko z Božjo pomočjo pridem daleč."

Brata, ki sta ga napadla, nista bila nikoli privedena pred sodišče, ker policiji ni razkril njune identitete. Še vedno živi v isti soseski in se zaveda, da bi bili ogroženi tudi njegova mama in babica, če bi možka izdal.

Na dan napada je izgubil ves svoj zlati nakit. Ne ve, kdo ga je vzela, vendar ga to niti ne zanima. Ugotovil je, da pravega zaklada ni mogoče nositi. Pravi zaklad je varno spravljen v njegovem srcu.

Ta zgodba nam daje vpogled v življenje v Kostariki in v tamkajšnje misijonske izzive. Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal odpreti središče vpliva, ki bo širilo Jezusovo ljubezen na kostariške otroke, ki so tako kakor Jahiquel izpostavljeni tveganju, da zapadejo vplivu drog in tolpa. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar!

21. september

MOLITEV ZA TRI

Stephanie, Kostarika

Ko sta se Stephanie in njen bodoči mož začela pogovarjati o družini, sta ugotovila, da imata nekaj skupnega. Oba sta želela imeti dva svoja otroka in posvojiti tretjega.

Pet let po poroki pa par še vedno ni imel otrok, zato sta se odločila za posvojitev. Kostariška agencija za posvojitve ju je obvestila, da to ne bo enostavno. Uvrščena bosta na dolg seznam in ni bilo zagotovila, da bosta dobila otroka. Otrok, ki bo ponujen v posvojitev, bi lahko bil tudi najstnik.

Čez nekaj mesecev je Stephanie zanosila. Bila je deklica. Čez tri leta je rodila dečka. Minilo je devet let in z možem sta se spomnila svoje želje po posvojitvi otroka. Toda koga naj posvojita? Kdaj? Kje? In kako?

"Molila bom," je Stephanie rekla možu. "Prosila bom Boga, naj otrok pride k nama, namesto da bi ga iskala midva."

Stephanie je molila in nato pozabila na vse skupaj.

Neko soboto je Stephanie ponudila proučevanje Svetega pisma obiskovalki, ki je tisti dan prvič prišla v cerkev. Ženska je privolila, rekoč: "Pridite k meni domov. Sem mati desetih otrok."

Izkazalo se je, da je bila ženska skrbnica v sirotišnici. Sirotišnica je bila sestavljena iz 15 hiš, v vsaki pa je bilo 10 otrok. Za vsako hišo je skrbela skrbnica. Stephanie je šla v sirotišnico in vodila proučevanje Svetega pisma za skrbnico in njenih 10 otrok. Skrbnica je izročila svoje srce Jezusu in se dala krstiti.

Vodja sirotišnice je videla, da je proučevanje Svetega pisma pozitivno vplivalo na skrbnico in njeno delo, zato je Stephanie prosila, naj enako naredi tudi v drugih 14 hišah sirotišnice. Stephanie je prošnjo naslovila na upravni odbor svoje cerkve, ta pa je v vsako od 14 hiš poslala svoje vernike. Stephanie je bila dodeljena hiša št. 7.

V hiši št. 7 je živela enajstletna Michelle, ki je že prvi dan pritegnila Stephanijino pozornost. Stephanie je želela nesti torbo. Bila je pozorna in je sodelovala pri proučevanju. Med deklico in žensko se je spletla tesna vez.

Z dovoljenjem sirotišnice je Stephanie Michelle peljala na evangelizacijska srečanja in deklica se je krstila. Nato jo je deklica vprašal: "Zakaj me ne posvojite?"

Stephanie je začela razmišljati o tem. Doma je o dekličini prošnji povedala možu. Zakonca sta se spraševala, ali je Michelle morda otrok, za katerega sta molila, da bi ga posvojila. Boga sta prosila za potrditev.

Potem se je Stephanie spomnila izkušnje, ki se je zgodila pred tremi ali štirimi leti, dolgo preden je spoznala Michelle. V cerkev je povabila žensko, da bi z njimi delila svojo osebno izkušnjo. Ženska je obiskovala različne cerkve in pripovedovala svojo izkušnjo o tem, kako je šla v zapor, kako ji je socialna služba vzela njenih 6 otrok in kako je po poslušanju adventističnega radia v zaporu postala adventistka. Ženska ni nikoli prišla v Stephaniejino cerkev in Stephanie je izgubila stik z njo.

Zdaj se je Stephanie spraševala, kaj se je zgodilo z njo. Preverila je družbene medije in videla, da je ženska zapustila adventistično cerkev. Ko se je pomikala po časovnici te ženske, je opazila fotografijo, na kateri je bila Michelle, pod katero je pisalo "Moj otrok".

Stephanie je bila pretresena. Ta ženska je bila Michellina mama!

Čez nekaj dni je Stephanie videla Michelle na rojstnodnevni zabavi v hiši št. 7. Med zabavo je Michelle vprašala, ali si lahko izposodi Stephaniejin telefon, in rekla: "Želiš videti mojo mamo?" Ko je Stephanie prikimala, je deklica na spletu našla fotografijo svoje mame in jo pokazala Stephanie. To je bila prav tista ženska, ki jo je Stephanie povabila, naj spregovori v njeni cerkvi.

Stephanie ni potrebovala dodatne potrditve. Prepričana je bila, da je Bog poslal Michelle v njeno družino, da bi jo posvojila.

Stephanie se je o posvojitvi pogovorila z vodjo sirotišnice. Zagotovila ji je, da ni vedela, da je njena prijateljica z družbenih omrežij Michellina mama, ko je prvič prišla v sirotišnico. Vodja je Stephanie zatrdila, da ne bo težav, če ne bo nikoli več stopila v stik z njeno mamo.

V kratkem se je Michelle preselila v svoj novi dom. Stara je bila 12 let. Šele čez štiri leta bo lahko uradno posvojena, vendar to ni bilo pomembno, saj je končno našla svoj dom.

Danes Stephanie ne bi mogla biti srečnejša. Uresničile so se ji sanje. Ima dva biološka otroka in posvojeno hčerko.

Ta izkušnja nam daje vpogled v življenje v Kostariki in v tamkajšnje misijonske izzive. Dar trinajste sobote bo pomagal odpreti središče vpliva, ki bo širilo Jezusovo ljubezen na ogrožene otroke, vključno s sirotami.

28. september

OBISKOVALEC IN SANJE

Erickson

Ericksonovo zgodbo je slišalo le malo ljudi. Del zgodbe je povedal svoji materi. Celotno zgodbo je povedal svoji ženi. Njegove tri mlade hčere in pokojni oče te zgodbe niso še nikoli slišali.

Erickson, ki je pastor in vodja adventistov sedmega dne v Kostariki, svoje zgodbe ni želel deliti, ker se je bal, da mu ljudje ne bi verjeli. Ko pa je slišal številna neverjetna pričevanja, ko je v Kostariki pomagal zbirati zgodbe za to četrtoletje, je svojo zgodbo povedal naši ekipi. Tako boste to soboto med prvimi slišali njegovo celotno zgodbo. Ti dogodki so mu spremenili življenje in zaradi njih je postal adventist sedmega dne.

V gvatemalskem mestu, kjer je Erickson odraščal, sta bili le dve šoli: javna šola in adventistična šola. Oče je Ericksona poslal v prvi razred v javno šolo, a deček celo leto ni videl svojega učitelja. Ravnatelj je pojasnil, da je učitelj na usposabljanju. Včasih je v razred prišel ravnatelj, da bi razdelil naloge. Vendar tistega leta otrok nihče ni učil branja, matematike ali pravopisa. Na srečo se je Erickson teh predmetov učil že v vrtcu, zato je lahko opravil občasne domače naloge. Toda številni njegovi sošolci so bili v prvem razredu neuspešni.

Oče je bil zgrožen nad javnim šolskim sistemom, zato je sina prepisal na adventistično šolo, kjer je nadaljeval drugi razred. Tam je spoznal Boga. Preden je zvečer zaspal, je pokleknil ob postelji in molil.

"Bog, pomagaj mi sprejemati dobre odločitve v življenju," je molil. "Pomagaj mi v šoli. Pomagaj moji družini, zlasti mojemu očetu."

Družina je bila revna. Oče je delal kot voznik avtobusa daleč od doma in Erickson ga je videl le nekajkrat na leto. Kljub revščini je očetu vedno uspelo najti sredstva za plačilo Ericksonovega izobraževanja v adventistični šoli.

Erickson je molil, da bi pogosteje videl očeta. "Varuj avtobus in mamó, da bo lahko zaslužila nekaj denarja za naše potrebe," je molil.

Ko je bil star približno 12 let, je neko noč po molitvi legel v posteljo. Oči je imel odprte, vendar v temi ni mogel videti ničesar.

Nenadoma se je na stropu nad njegovo glavo pojavila svetla, a mehka svetloba. To ni bila luč, saj jo je pred molitvijo ugasnil. Svetloba je osvetlila sobo. Erickson se ni ustrašil. Bil je miren in sproščen.

Nenadoma je iz svetlobe stopilo bleščeče bitje. Erickson je videl roke, noge, telo in glavo, ne pa tudi oči, ušes, nosu, ust ali drugih obraznih potez. Glavo je obdajal mehak sij. Bitje je pokleknilo na istem mestu, kjer je deček pravkar molil ob postelji. Sklenilo je roke in sklonilo glavo.

Erickson ga je opazoval in se spraševal, kaj se bo zgodilo. Ericksonove molitve so običajno trajale pet ali deset minut, ta molitev pa se je končala veliko hitreje. Bitje je molilo približno minuto in pol, nato je vstalo in položilo eno roko na Ericksonovo glavo, drugo pa na njegov prsni koš. Ericksonovo srce je napolnilo veselje. Mislil je, da vidi Jezusa.

Bitje ni reklo ničesar. Potem ko je še nekaj sekund držalo roko na dečkovi glavi in prsnem košu, se je dvignilo nazaj k mehki svetlobi, ki je še vedno sijala na stropu. Nato je svetloba ugasnila in spalnica se je spet pogreznila v temo.

Ericksona sta preplavila mir in spokojnost. Hitro je utonil v spanec.

Naslednji dan je o tem povedal mami. Čutil je, kakor da še nikoli prej ni bil tako blizu Jezusu. Toda to še ni bil konec zgodbe.

Čez nekaj mesecev je sanjal o soboti. Od malih nog je obiskoval cerkev ob nedeljah in še naprej je hodil tja, da bi izpolnil očetovo voljo. Ko pa se je vpisal na adventistično šolo, je začel hoditi tudi v adventistično cerkev, kjer je bilo bogoslužje ob sobotah.

V sanjah je Erickson med bogoslužjem stal v očetovi cerkvi. Nenadoma so se kipi svetnikov, ki so stali ob steni cerkve, začeli premikati. Gibale so se njihove roke in noge. Smejali so se in preganjali prestrašenega dečka. V cerkvi so bili tudi drugi, vendar so se obnašali, kot da to ni nič nenavadnega.

Nenadoma je Erickson na vratih cerkve zagledal znano močno, a mehko svetlobo. To svetlobo je pred nekaj meseci videl v svoji spalnici. Oddahnil si je. Čutil je, da je Jezus blizu in da je pomoč na poti.

Nato je iz svetlobe na cerkvenih vratih stopilo bitje, ki je molilo v Ericksonovi sobi. Prijelo je dečka za roko in ga odpeljalo iz cerkve. Deček je spet videl roke, noge, telo in glavo, vendar ni mogel razbrati obraznih potez.

Ko je bilo bitje zunaj, je stalo med Ericksonom in cerkvijo. Ničesar ni reklo. Namesto tega je s prstom pokazalo proti cerkvi in ga nato streslo, kakor bi ga želelo opozoriti, naj ne hodi več tja.

Naslednje jutro Erickson mami ni povedal za sanje. Bal se je, da bo povedala očetu. Oče je želel, da bi postal duhovnik, zato se je bal njegovega odziva.

Toda po sanjah Erickson ni več posvečeval nedelje. Začutil je, da ga Jezus vodi po poti pravičnosti, in želel mu je slediti. Oče, ki je šel v cerkev le za božič in veliko noč, dečka ni nikoli prosil, naj se vrne v njegovo cerkev.

Približno leto dni po sanjah se je Erickson odločil, da bo svoje srce izročil Jezusu in se krstil. Ko se je pridružil Krščanski adventistični cerkvi, je bil star 13 let.

Danes je Erickson Bala pastor in cerkveni vodja, ki skrbi za misijonsko delo v svoji domovini Kostariki. Odločil se je, da ne bo več molčal o svoji preteklosti. Bog deluje v Srednjeameriški diviziji, del katere sta tudi Kostarika in Gvatemala. Erickson si želi, da bi ljudje spoznali, da Bog dejavno išče srce otrok in mladih, vključno s temi, na katere bo vplival dar današnje sobote. Del daru bo pomagal odpreti središče vpliva, ki bo širil Jezusovo ljubezen na ogrožene otroke v Kostariki. Drugi projekti daru trinajste sobote vključujejo dve središči vpliva za doseganje ogroženih otrok v Kolumbiji, dve središči vpliva za doseganje ljudi iz višjih družbenih razredov v Mehiki in gradnjo velike osnovne šole v Dominiki. Hvala vam za vaš velikodušen dar!